skabsretten og ikke i forhold til de forskrifter, der tidligere gav forpligtelserne gyldighed i de nationale retssystemer.

4. Fællesskabet er indtrådt i medlemsstaternes forpligtelser efter konventionen af 15. december 1950 om nomenklatur til klassifikation af varer i toldtariffer og efter konventionen af samme dato om oprettelse af et toldsamarbejdsråd.
5. Toldsamarbejdsrådets tariferingsudtalelser er ikke bindende for de kontraherende parter, men de må anses som fortolkningsbidrag, der må tillægges så meget mere vægt, som de hidrører fra en myndighed, der af de kontraherende parter har fået til opgave at sikre ensartethed i fortolkningen og anvendelsen af nomenklaturen. En sådan fortolkning kan ikke, når den desuden svarer til almindelig praksis i de kontraherende stater, tilsidesættes, medmindre den forekommer uforenelig med den pågældende positions ordlyd, eller den klart ligger uden for grænserne af det skøn, som toldsamarbejdsrådet har fået tildelt.

I sag 38/75

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Tariefcommissie (højeste retsinstans i sager vedrørende told, punktskatter og omsætningsafgift) for i den for nævnte ret verserende sag mellem

N.V. NEDERLANDSE SPOORWEGENS TOLDKONTOR, Venlo,

og

INSPECTEUR DER INVOERRECHTEN EN ACCIJNZEN (direktøren for importtold og forbrugsafgifter)

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af en supplerende bestemmelse til kapitel 90 i den fælles foldtarif, indsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 1/71 af 17. december 1970 (JO L 1 af 1. januar 1971),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart og A. O'Keeffe,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i EØF-Domstolens statut, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Den 28. april 1971 importerede sagsøgeren i hovedsagen (herefter kaldet *sagsøgeren)* fra et tredjeland en xerografisk mangfoldiggørelsesmaskine til reproduktion af dokumenter.

De nederlandske toldmyndigheder tariferede apparatet under position 90.07 A (fotografiapparater) i den fælles toldtarif (FTT) og krævede 14 % i told. Tariferingen svarer til en supplerende bestemmelse, der var indføjet i FTT's kapitel 90 ved Rådets forordning (EØF) nr. 1/71 af 17. december 1970, der med virkning fra 1. januar 1971 ændrede den fælles toldtarif. Denne bestemmelse har følgende ordlyd: »Under position 90.07 A tariferes også apparater til automatisk reproduktion af dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet, forsynet med et optisk billedoptagelsessystem«. Selve bestemmelsen svarede til en tariferingsudtalelse afgivet i december 1965 af toldsamarbejdsrådet, der har til opgave at påse, at toldnomenklatur-konventionen, underskrevet i Bruxelles den 15. december 1950, gennemføres.

Før den 1. Januar 1971 havde de nederlandske toldmyndigheder imidlertid henført det pågældende apparat til position 84.54 B (andre maskiner og apparater til kontorbrug) for at rette sig efter to afgørelser af 2. februar 1970 fra Tariefcommissie.

Da satsen på varer under position 84.54 B var blevet nedsat til 7,2 % inden for rammerne af de flersidede forhandlinger i GATT (Kennedy-runden), var importøren af den opfattelse, at den supplerende bestemmelse i forordning nr. 1/71 stred mod GATT's artikel II derved, at den »overførte« den omtvistede vare fra en position, hvor toldsatsen var 7,2 % til en anden position med en sats på 14 %. Han klagede, men fik ikke medhold, hvorefter han anlagde sag ved Tariefcommissie, der, før den traf endelig afgørelse, besluttede at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende tre spørgsmål:

1. Er det tilladt at henføre et apparat som det foreliggende — der efter Tariefcommissie's opfattelse ikke er omfattet af beskrivelsen i position 90.07 men til fulde opfylder de krav, som er formuleret i en anden position, in casu position 84.54 — under position 90.07 ved hjælp af en forordning fra EØF's råd om en supplerende bestemmelse til kapitel 90, uden at teksten i nævnte position ændres i dette øjemed, hvilket vil have til følge, at bestemmelse nr. 1, litra 1) i afsnit XVI i dennes affattelse på importtidspunktet ikke kan finde anvendelse?
   Vil en benægtende besvarelse af dette spørgsmål medføre, at der ingen retsvirkninger kan tillægges den supplerende bestemmelse til kapitel 90, der blev indført den 1. januar 1971 og ophævet 1. januar 1972, og som havde følgende ordlyd:
   »Under position 90.07 A tariferes også apparater til automatisk reproduktion af dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet, forsynet med et optisk billedoptagelsessystem«?
2. Er det — i betragtning af, *at* overenskomster med andre magter og folkeretlige organisationer i henhold til arti-

kel 60 og 65 i kongeriget Nederlandenes grundlov er retligt forbindende efter at være behørigt indgået og bekendtgjort, i betragtning af, *at* GATT-aftalen, som Nederlandene er tilsluttet, er en sådan overenskomst, og endelig i betragtning af, *at* førnævnte position 84.54 med den dertil knyttede toldsats er blevet bundet under den såkaldte Kennedy-runde inden for rammerne af GATT — tilladt, at der i strid med førnævnte binding og uden nogen regel vedrørende Nederlandene opkræves en højere told for en vare under nævnte position ved, at varen flyttes til et andet kapitel og en anden position i medfør af en forordning fra EØF's Råd?

Er nederlandske retter ikke — under hensyn til at Fællesskabets traktatforpligtelser går forud for handlinger fra dets organer og uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt en bestemmelse fra GATT er egnet til at skabe sådanne rettigheder, som borgerne kan påberåbe sig for domstolene — i tvister, der forelægges til deres afgørelse, forpligtet til at anvende GATT-bestemmelser, som er egnet til at have direkte virkning, eller kommer de dermed i strid med fællesskabsretten?

3. Vil Rådet ikke ved en »supplerende bestemmelse« som den foreliggende komme i strid med den forpligtelse, som medlemsstaterne inden for rammerne af Konventionen af 15. december 1950 om nomenklatur til klassifikation af varer i Toldtariffer — se særligt artikel II b, ii) — har til ikke at omforme beskrivelserne i kapitler og afsnit på en sådan måde, at rækkevidden af kapitler, afsnit og positioner i nomenklaturen vil kunne ændres?

Forelæggelseskendelsen af 11. juni 1974 blev først forkyndt for parterne den 15. april 1975 og registreret på Domstolen den 16. april 1975.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet, at der ikke skal foretages forudgående bevisførelse.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der givet skriftlige indlæg af Kommissionen og Rådet for De europæiske Fællesskaber.

II — Indlæg indgivet i henhold til artikel 20 i EØF-Domstolens statut

1. Indlæg fra Kommissionen

Vedrørende det første spørgsmål

Kommissionen har anført, at det første spørgsmål drejer sig om, hvorvidt den i kapitel 90 i FTT indsatte bestemmelse ud fra fællesskabsretten er gyldig, uden at den nationale ret dog har præciseret, hvilken bestemmelse, der skulle være overtrådt.

Efter Kommissionens opfattelse tilkommer det i henhold til traktatens artikel 28 og 113 alene fællesskabslovgiver at udforme og ændre FTT og dennes nomenklatur. Ingen af de to artikler er blevet krænket ved indsættelsen af den omtvistede bestemmelse.

Kommissionen har bestridt, at flytningen af en vare fra én toldposition til en anden alene ved hjælp af en supplerende bestemmelse uden tilpasning af ordlyden i den nye toldposition skulle stride mod principperne for god lovgiverskik, således som Tariefcommissie tilsyneladende mener.

Det er ikke usædvanligt at indsætte forklarende bestemmelser i FTT med henblik på at præcisere rækkevidden og definitionen af visse toldpositioner, og lovligheden heraf er godkendt af Domstolen (dom af 20. juni 1973, sag 80/72, Koninklijke Lassiefabrieken mod Hoofdproduktschap voor akkerbouwprodukten, Sml. 1973, s. 652). Disse bestemmelsers bindende virkning er i øvrigt klart præcise-

ret i »almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif« (FTT, første del, afsnit I, A).

Vedrørende det andet spørgsmål

Efter Kommissionens opfattelse er Tariefcommissie gået ud fra, at før den omtvistede bestemmelse trådte i kraft, skulle de xerografiske kopieringsmaskiner i det mindste i Nederlandene henføres under toldposition 84.54 B, og at Rådet med virkning fra 1. januar 1971 flyttede disse apparater til position 90.07 A med den virkning, at apparaterne kan pålægges højere afgifter end dem, der var blevet bundet for position 84.54 B under GATT-forhandlingerne. Selv om Rådet skulle have ændret tariferingen af de pågældende apparater — hvad det efter Kommissionens mening ikke har — ville dette ikke betyde, at gyldigheden af den omtvistede bestemmelse skulle kunne anfægtes efter den i traktatens artikel 177 indeholdte procedure. GATT's bestemmelser, særlig artikel II, der omhandler fastsættelsen af toldafgifter, kan nemlig ikke gøres gældende af Fællesskabets retsundergivne i retssagen. Kommissionen har i så henseende henvist til Domstolens dom af 12. december 1972 (de forenede sager 21-24/72, International Fruit Co. m. fl. mod Produktschap voor Groenten en Fruit, Recueil 1972, s. 1219) og af 24. oktober 1973 (sag 9/73, Schlüter mod Hauptzollamt Lörrach, Sml. 1973, s. 1135).

Kommissionen har endvidere gjort gældende, at Tariefcommissie ved at henvise til artikel 60 og 65 i den nederlandske forfatning har misforstået forholdet mellem Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og GATT på den anden side. Eftersom GATT henhører under den fælles handelspolitik efter EØF-traktatens artikel 113, har Fællesskabet lidt efter lidt med de andre kontraherende parters billigelse overtaget de heraf følgende rettigheder og forpligtelser, og det har ansvaret for, at GATT-aftalen gennemføres af institutionerne og medlemsstaterne, selv om denne situation endnu ikke er stadfæstet ved Fællesskabets formelle tiltrædelse af GATT i stedet for og på medlemsstaternes plads. Følgelig skal de konflikter, som kan opstå mellem de af GATT flydende forpligtelser og retsakter fra fællesskabsinstitutionerne, ikke længere afgøres efter (forfatnings-)retten i de forskellige medlemsstater, men udelukkende inden for rammerne af Fællesskabets retsorden.

Kommissionen har gennemgået spørgsmålet, om den omtvistede bestemmelse forenes med bindingen i henhold til GATT, og den har anført, at toldindrømmelserne inden for rammerne af Kennedy-runden ikke er blevet forhandlet af medlemsstaterne, men af Fællesskabet på grundlag af traktatens artikel 111, stk. 2. Det har derfor ingen betydning for gyldigheden af bestemmelsen, om den deraf følgende tarifering er i overensstemmelse med den nederlandske tarif.

De nationale lister over medlemsstaternes bindende tariffer er for øvrigt blevet erstattet dels af en fællesskabsliste, hvis grundlag er den fælles toldtarif, dels af de lettelser, der er aftalt inden for rammerne af genforhandlingerne efter artikel XXIV, stk. 6 i GATT for de tilfælde, hvor anvendelse af den fælles tarif i stedet for de nationale tariffer har medført forhøjelse af satserne. De andre kontraherende parter i GATT kan derfor ikke længere over for Fællesskabet eller medlemsstaterne påberåbe sig satser, hvis grundlag er tidligere tariferinger og tariferingsbestemmelser.

Endelig har Kommissionen anført, at den omtvistede bestemmelse svarer til den tariferingsudtalelse, der i 1965 blev afgivet af toldsamarbejdsrådet.

Vedrørende det tredje spørgsmål

Kommissionen har først undersøgt, om Konventionen af 15. december 1950 om nomenklatur til klassifikation af varer i Toldtariffer kan påberåbes inden for rammerne af en præjudiciel sagsbehandling om gyldigheden af en fællesskabsbestem-

melse. I overensstemmelse med Domstolens udtalelser i dommen af 12. december 1972 må det først afgøres, om den nævnte konvention binder Fællesskabet, og derefter om disse bestemmelser kan gøres gældende af Fællesskabets retsundergivne i retssager. Kommissionen har påpeget, at de ni medlemsstater er medunderskrivere både af nomenklaturkonventionen og af konventionen om toldsamarbejdsrådet, og at de har udarbejdet den fælles toldtarif i overensstemmelse med Bruxelles-nomenklaturen. Det er Kommissionens opfattelse, at Fællesskabet, der er enekompetent på toldområdet, har overtaget alle medlemsstaternes rettigheder og forpligtelser i medfør af konventionen og således er bundet af denne. Det er imidlertid udelukket, at nomenklatur-konventionens bestemmelser kan påberåbes i retssager af Fællesskabets retsundergivne. *Både* ordlyden, hvoraf særligt fremgår, at uoverensstemmelser mellem de kontraherende parter om fortolkningen eller gennemførelsen af konventionen skal afgøres ved direkte forhandlinger (mellem de pågældende parter) *og* dens formål — at der ikke skal skabes en lovgivning under domstolskontrol for toldtariffer til fordel for den retsundergivne, men derimod at fremme samarbejdet mellem toldmyndighederne skal fremmes — hindrer, at konventionen kan tillægges direkte virkning.

Kommissionen har videre anført, at denne opfattelse bekræftes af de foranstaltninger, som Fællesskabet har truffet til gennemførelse af konventionen. Skønt FTT's nomenklatur er baseret på Bruxelles-nomenklaturen er de dog ikke identiske, og det er FTT's nomenklatur og ikke Bruxelles-nomenklaturen, der er afgørende for Fællesskabets selvstændige import- og eksportafgiftsordning. På tilsvarende måde indsættes de tilføjelser til Bruxelles-nomenklaturen, der er anbefalet af toldsamarbejdsrådet og accepteret af de kontraherende parter, i FTT's nomenklatur ved forordninger udstedt af Rådet.

Endelig har Kommissionen bemærket, at fællesskabslovgiver under alle omstændigheder har handlet i overensstemmelse med nomenklaturkonventionen, selv om det måtte antages, at denne skulle have direkte virkning. Den omtvistede bestemmelse svarer nemlig til den tariferingsudtalelse, som toldsamarbejdsrådet afgav i 1965. Disse tariferingsudtalelser fra toldsamarbejdsrådet har selvfølgelig ikke en retsregels bindende karakter, men er ikke desto mindre et gyldigt fortolkningsbidrag til toldpositionerne, når der ikke foreligger fællesskabsbestemmelser i så henseende.

Tariferingsudtalelsen af 1965 er generelt blevet fulgt både i Fællesskabet og uden for dette. Også de nederlandske toldmyndigheder tariferede de pågældende apparater under position 90.07 A indtil Tariefcommissie's afgørelse af 2. februar 1970 forelå, hvorefter apparaterne blev henført under position 84.54 B. Fra den 1. januar 1971 gik myndighederne tilbage til tariferingen under position 90.07 A.

Da toldsamarbejdsrådet var klar over, at den i 1965 foreslåede tarifering ikke var helt tilfredsstillende, anbefalede det, at man undersøgte mulighederne for en løsning, hvorefter alle fotokopieringsapparater kunne tariferes under samme toldposition, hvad enten der var tale om apparater med optisk system, af kontakttypen eller varmekopieringsapparater.

Dette mål blev nået ved Rådets forordning (EØF) nr. 1/72 af 20. december 1971 (JO L/1 af 1. 1. 1972), der ændrede position 90.10 i den foreslåede retning og ophævede den supplerende bestemmelse.

Kommissionen har sammenfattet sin opfattelse således, at prøvelsen af de forelagte spørgsmål intet har frembragt, der kan anfægte gyldigheden af den supplerende bestemmelse, der ved Rådets forordning nr. 1/71 blev indsat i kapitel 90 i FTT med virkning fra 1. januar 1971.

2. Indlæg fra Rådet

Det er Rådets opfattelse, at de stillede spørgsmål skyldes en ukorrekt retlig be-

dømmelse af betydningen af, at den omtvistede bestemmelse er blevet indsat i den fælles toldtarif. Bestemmelsen skal betragtes som en autentisk fortolkning, der ikke ændrer den foreliggende retstilstand. Eftersom Rådet med hjemmel i traktatens artikel 28 og 113 er kompetent til at træffe afgørelse om varers tarifering i FTT, er det ligeledes kompetent til at præcisere og fortolke denne tarif på bindende måde. Indføjelsen af den omtvistede bestemmelse har hverken ændret nomenklaturen, den gældende sats eller rækkevidden af toldposition 90.07, hvilket man kunne få indtryk af, således som Tariefcommissie's spørgsmål er affattet.

Vedrørende det første spørgsmål

Rådet har anført, at det er en lovlig fremgangsmåde at indsætte en supplerende bestemmelse uden at ændre nomenklaturens tekst. Bestemmelsen er en integrerende del af FTT, der findes som bilag til forordning nr. 1/71. De har således virkning som en bestemmelse i en forordning. De supplerende bestemmelsers bindende virkning fremgår klart af Domstolens dom af 20. juni 1973 (sag 80/72, Koninklijke Lassie Fabrieken mod Hoofdproduktschap voor akkerbouwprodukten, Sml. 1973, s. 635). Endvidere er tariferingen af varer uden ændring af nomenklaturen en sædvanlig fremgangsmåde. Den omtales i forordning nr. 97/69 af 16. januar 1969 om de nødvendige foranstaltninger for ensartet anvendelse af denne fælles toldtarifs nomenklatur (EFT-specialudgave 1969 (I), s. 10; org. ref. JO L 14 af 21. 1. 1969, s. 1).

Den fortolkning, som en national ret giver af den fælles toldtarifs nomenklatur, kan ikke berøre fællesskabsinstitutionernes kompetence til at udstede fortolkningsbestemmelser, der i det foreliggende tildfælde er i overensstemmelse med tariferingsudtalelsen fra toldsamarbejdsrådet. I henhold til Domstolens dom af 8. december 1970 (sag 14/70, Deutsche Bakels GmbH mod Oberfinanzdirektion München, Recueil 1970, s. 1001) er disse udtalelser værdifulde bidrag til fortolkningen af FTT.

Vedrørende det andet spørgsmål

Det er Rådets opfattelse, at det andet spørgsmål er uden genstand, da Rådet ikke har henført de omtvistede apparater under en anden toldposition end den, de tilhørte tidligere, således at der ikke er foretaget nogen forhøjelse af afgifter. Anbringender om, at positionen er fastsat i henhold til GATT 84.54 B, er irrelevant, da de omtvistede apparater aldrig efter FTT's ikrafttræden har henhørt under denne position. Rådet har dog ønsket at besvare spørgsmålet om, hvorvidt en nederlansk ret i medfør af den nederlandske forfatning skal nægte at anvende fællesskabsretten, når denne efter rettens opfattelse strider mod de folkeretlige forpligtelser, der er indgået af Nederlandene i henhold til GATT. Rådet gør gældende, at efter den fælles toldtarifs ikrafttræden, i hvert fald efter udløbet af overgangsperioden, henhører opfyldelsen af internationale forpligtelser i henhold til en toldmæssig binding inden for rammerne af GATT ikke længere under medlemsstaternes kompetence. Alene Fællesskabet kan gyldigt påtage sig sådanne forpligtelser, og kun det er i stand til at opfylde dem. Forordningerne om indførelsen af eller ændringer i FTT, der har direkte virkning i medlemsstaterne, må ses som opfyldelsen af den forpligtelse der hidrører fra bindingen af position 84.54 A, og der overlades her — bortset fra Domstolens legalitetskontrol — ingen skønsmargen til de nationale myndigheder.

Når en national ret finder, at en fællesskabsretlig bestemmelse strider mod forpligtelser i henhold til folkeretten, kan eller — dersom den træffer afgørelse som sidste instans — skal den forelægge ethvert spørgsmål om bestemmelsens gyldighed for Domstolen.

Rådet er af den opfattelse, at der må gives følgende svar på det andet spørgsmål:

— den supplerende bestemmelse, der er indsat til kapitel 90 i henhold til forordning nr. 1/71, hvorefter »også apparater til automatisk reproduktion af

dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet, forsynet med et optisk billedoptagelsessystem«, tariferes under position 90.07 A, er en del af nævnte forordning: den er derfor bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat; dens gyldighed kan derfor ikke drages i tvivl;

— indsættelsen af den nævnte supplerende bestemmelse har ikke bevirket, at xerografiske fotokopieringsmaskiner henføres under en anden toldposition end den, som de henhørte under efter indførelsen af FTT; der har derfor ikke fundet nogen forhøjelse sted af den gældende sats, og det er derfor unødvendigt at undersøge, om denne retsakt er i overensstemmelse med Fælleskabets forpligtelser i henhold til Genève-aftalerne af 30. juni 1967;

— der kan i så henseende ikke være nogen modsigelse mellem den supplerende bestemmelse og de forpligtelser, der kan hidrøre fra Konventionen om nomenklatur til klassifikation af varer i Toldtariffer, eftersom bestemmelsen ikke kunne ændre indholdet af position 90.07.

Vedrørende det tredje spørgsmål

Rådet har på ny understreget, at der, da den omtvistede bestemmelse efter Rådets opfattelse ikke i nogen henseende har ændret indholdet af kapitler, afsnit eller toldpositioner, ikke kan være tale om, at der er sket overtrædelse af forpligtelsen i henhold til artikel II i Bruxelles-nomenklaturkonventionen, som Rådet i øvrigt anser sig for bundet af.

Rådet har foreslået, at der gives følgende svar på de af Tariefcommissie stillede spørgsmål:

— den supplerende bestemmelse, der er indsat i kapital 90 ved forordning nr. 1/71, har ikke medført nogen forhøjelse af de toldsatser, der gælder for xerografiske fotokopieringsmaskiner, og herved bliver spørgsmålet, om denne påståede forhøjelse er lovlig eller ej, uden genstand;

— inden for toldafgiftsområdet, på hvilket Fællesskabet er enekompetent, må de nationale myndigheder kun anvende fællesskabsretten;

— alene De europæiske Fællesskabers Domstol kan som sidste instans afgøre, om en retsakt fra en af Fællesskabets institutioner er gyldig i forhold til de folkeretlige forpligtelser, der er indgået på et sådant område.

I retsmødet den 16. oktober 1975 er der afgivet mundtlige indlæg af Rådet, repræsenteret af sin befuldmægtigede Peeters, og af Kommissionen, repræsenteret af sin befuldmægtigede Fischer.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. oktober 1975.

Præmisser

1 Ved kendelse af 11. juni 1974, indgået til Domstolens justitskontor den 16. april 1975, har Tariefcommissie i henhold til EØF-traktatens artikel 177 stillet tre spørgsmål vedrørende gyldigheden af en supplerende bestemmelse til kapitel 90 i den fælles toldtarif (herefter kaldet FTT), hvilken bestemmelse blev indsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 1/71 af 17. december 1970, der med virkning fra 1. januar 1971 ændrede forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif (JO L 1 af 1. januar 1971, s. 335);

2 den supplerende bestemmelse har følgende ordlyd: »sont considérés comme rentrant également dans la sous-position 90.07 A — (appareils photographiques) — les appareils de reproduction automatique des documents par procédé électrostatique, comportant un système optique de prise de vue« [1];

3 de nederlandske toldmyndigheder anvendte i medfør af denne bestemmelse en toldsats på 14 % på en den 28. april 1971 fra et tredjeland importeret xerografisk kopieringsmaskine, hvis egenskaber svarer til beskrivelsen i den supplerende bestemmelse;

4 sagsøgeren i hovedsagen har bestridt myndighedernes afgørelse under henvisning til, at det omtvistede produkt burde have været henført under position 84.54 B (andre maskiner og apparater til kontorbrug) og være pålagt den sats på 7,2 %, der var blevet bundet inden for rammerne af Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT);

5 sagsøgeren har særlig henvist til Tariefcommissie's afgørelser af 2. februar 1970, der vedrørte varer, importeret til Nederlandene, før FTT den 1. juli 1968 trådte i kraft, og som ved en fortolkning af toldtariffen for Benelux, som tidligere gjaldt i Nederlandene, henførte den omtvistede type apparater under position 84.54 B;

6 under hensyn til disse afgørelser og uanset, at FTT i mellemtiden var trådt i kraft, havde de nederlandske toldmyndigheder i betragtning af, at de pågældende positioner var enslydende i FTT og Benelux-tariffen, fortsat henført disse varer under position 84.54 B og anvendt satsen på 7,2 %, indtil Rådets forordning nr. 1/71, som ændrede FTT og indeholdt den supplerende bestemmelse, der medførte, at myndighederne anvendte position 90.07 A og satsen på 14 %, trådte i kraft den 1. januar 1971.

Vedrørende det første spørgsmål

7 Tariefcommissie's første spørgsmål er, om det er lovligt, at et apparat, der efter Tariefcommissie's opfattelse henhører under position 84.54 B, henføres under position 90.07 A ved, at Rådet udsteder en forordning med en supplerende bestemmelse til kapitel 90, uden at affattelsen af position 90.07 tilpasses i så henseende.

1 — »under position 90.07 A — (fotografiapparater) — tariferes også apparater til automatisk reproduktion af dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet, forsynet med et optisk billedoptagelsessystem«.

8 I henhold til traktatens artikel 28 træffer Rådet beslutning om alle autonome ændringer eller suspensioner af toldsatser i den fælles toldtarif;

9 FTT bestemmer i sin affattelse på tidspunktet for den omtvistede import, i afsnit I A i tariffens første del i de almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende dens nomenklatur, blandt andet, at tariferingen først og fremmest skal ske med hjemmel i positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser;

10 den omtvistede supplerende bestemmelse, der er udtryk for Rådets lovgivervilje, er en integrerende del af den position, den angår, og har samme bindende virkning som denne position, hvad enten den er en autentisk fortolkning heraf, eller den kompletterer positionen;

11 der kan derfor ikke rejses kritik mod denne, på det pågældende område i øvrigt sædvanligt anvendte lovgivningsprocedurer, som har hjemmel i Rådets forordning (EØF) nr. 97/69 af 16. januar 1969 om foranstaltninger for ensartet anvendelse af FTT (EFT-specialudgave 1969 (I), s. 10; org. ref. JO L 14, s. 1, af 21. 1. 1969);

12 den omtvistede bestemmelse er således i sig selv enten en fortolkning, der ikke gør en ændring af positionsteksten nødvendig, eller efter omstændighederne et lovligt supplement til den nævnte tekst, der hermed er tilpasset de ændrede omstændigheder.

Vedrørende det andet spørgsmål

13 Det andet spørgsmål lyder således: »Er det — i betragtning af, *at* overenskomster med andre magter og folkeretlige organisationer i henhold til artikel 60 og 65 i kongeriget Nederlandenes grundlov er retligt forbindende efter at være behørigt indgået og bekendtgjort, i betragtning af, *at* GATT-aftalen, som Nederlandene er tilsluttet, er en sådan overenskomst, og endelig i betragtning af, *at* førnævnte position 84.54 med den dertil knyttede toldsats er blevet bundet under den såkaldte Kennedy-runde inden for rammerne af GATT — tilladt, at der i strid med førnævnte binding og uden nogen regel for Nederlandene for en vare under nævnte position, opkræves en højere told ved, at varen flyttes til et andet kapitel og en anden position i medfør af en forordning fra EØF-Rådet?

»Er nederlandske retter ikke — under hensyn til at Fællesskabets traktatforpligtelser går forud for handlinger fra dets organer, og uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt en bestemmelse fra GATT kan afføde rettigheder, som borgerne kan påberåbe sig for domstolene — i tvister, der forelægges til deres afgørelse, forpligtede til at anvende GATT-bestemmelser, som har direkte virkning, selv om de dermed kommer i strid med fællesskabsretten?«.

14 Fra den 1. juli 1968 erstattede FTT, for øvrigt i overensstemmelse med GATT's artikel XXIV, medlemsstaternes nationale toldtariffer, og kompetencen til at fortolke og fastsætte retsvirkningerne af FTT's positioner tilkommer udelukkende fællesskabsmyndighederne under kontrol af de retsinstanser, hvis opgave det er at anvende og fortolke fællesskabsretten, særlig inden for rammerne af traktatens artikel 177;

15 uanset hvilken bindende virkning, den nationale retsorden før den 1. juli 1968 tillagde en fortolkning fra en medlemsstats kompetente myndighed af en position i en national toldtarif eller i en tarif, som kun var fælles for visse medlemsstater, kan denne fortolkning ikke, selv om den pågældende positions tekst er uændret i FTT, som sådan være bestemmende for fællesskabsretten, der skal anvendes i samtlige medlemsstater;

16 de Fællesskabet er trådt i stedet for medlemsstaterne hvad angår opfyldelsen af forpligtelserne i henhold til GATT, skal også de retligt forbindende virkninger af disse forpligtelser vurderes i forhold til de relevante bestemmelser i fællesskabsretten og ikke i forhold til de forskrifter, der tidligere gav forpligtelserne gyldighed i de nationale retssystemer.

17 Endvidere er den omtvistede supplerende bestemmelse fuldt ud i overensstemmelse med en tariferingsudtalelse, som toldsamarbejdsrådet afgav i 1962 og opretholdt intil 1. januar 1972, og desuden svarer bestemmelsen til almindelig praksis i de stater, som er medlemmer af GATT, særligt til praksis i alle Fællesskabets medlemsstater, bortset fra Nederlandene;

18 de toldindrømmelser og bindinger, der har fundet sted inden for rammerne af GATT, blev allerede før 1. juli 1968 forhandlet af fællesskabsmyndighederne i overensstemmelse med traktatens artikel III, og de vedrørte den FTT, som trådte i kraft den 1. juli 1968;

19 de nævnte indrømmelser og bindinger vedrørte altså position 84.54 og 90.07, således som disse var blevet fortolket og anvendt i overensstemmelse med udtalelsen fra toldsamarbejdsrådet, hvorfor fællesskabsmyndighederne ved at opretholde den samme fortolkning og anvendelse efter den 1. juli 1968 ikke på nogen måde har foretaget en ensidig forhøjelse af en bundet sats.

Vedrørende det tredje spørgsmål

20 Det tredje spørgsmål er, om den omtvistede supplerende bestemmelse strider mod de forpligtelser, der følger af Konventionen af 15. december 1950 om nomenklatur til klassifikation af varer i Toldtariffer — særlig artikel II b (ii) — hvorefter det er forbudt at omforme beskrivelserne i kapitler og afsnit på en sådan måde, at rækkevidden af kapitler, afsnit og positioner i nomenklaturen ændres.

21 På samme måde som med hensyn til forpligtelserne efter GATT er Fællesskabet indtrådt i medlemsstaternes forpligtelser efter Konventionen af 15. december 1950 om nomenklatur til klassifikation af varer i Toldtariffer og forpligtelserne efter konventionen af samme dato om oprettelse af et toldsamarbejdsråd, og Fællesskabet er bundet af de nævnte forpligtelser;

22 den første af de nævnte konventioner indeholder under artikel II, litra b, ii) blandt andre følgende forpligtelse for de kontraherende parter: »Det er forbudt at omforme beskrivelserne i kapitler og afsnit på en sådan måde, at rækkevidden af kapitler, afsnit og positioner i nomenklaturen ændres«;

23 det er allerede blevet anført, at den omtvistede supplerende bestemmelse, ved under position 90.07 A at henføre apparater til automatisk reproduktion af dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet, forsynet med et optisk billedoptagelsessystem, var i overensstemmelse med en tariferingsudtalelse fra toldsamarbejdsrådet og med almindelig praksis i de stater, der havde underskrevet konventionen af 15. december 1950;

24 ganske vist er de nævnte tariferingsudtalelser ikke bindende for de kontraherende parter, men de må anses som fortolkningsbidrag, der må tillægges så

meget mere vægt, som de hidrører fra en myndighed, der af de kontraherende parter har fået til opgave at sikre ensartethed i fortolkningen og anvendelsen af nomenklaturen;

25 en sådan fortolkning kan ikke, når den desuden svarer til den almindeligt fulgte praksis i de kontraherende stater, tilsidesættes, medmindre den viser sig uforenelig med den pågældende positions ordlyd, eller den klart ligger uden for grænserne af det skøn, som toldsamarbejdsrådet har fået tildelt;

26 under hensyn til den grad af lighed — hvilket også er anerkendt af den forelæggende ret — der findes mellem fotografiske og xerografiske virkemåder med billedoptagelse, kan betingelserne for, at en tariferingsudtalelse skal tilsidesættes i Fællesskabets retsorden som uforenelig med den pågældende position, ikke anses at være opfyldt.

27 Det følger af de ovenfor anførte betragtninger, at bedømmelsen af sagens akter intet har frembragt, der kan anfægte gyldigheden af den supplerende bestemmelse til kapitel 90 i afsnit XVIII i den fælles toldtarif, således som bestemmelsen er affattet i Rådets forordning nr. 1/71 af 17. december 1970.

Vedrørende sagnsomkostningerne

28 De udgifter, der er afholdt af Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har fremsat indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

29 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Tariefcommissie ved kendelse af 11. juni 1974, for ret:

Prøvelsen af spørgsmålene har intet frembragt, der kan anfægte gyldigheden af den supplerende bestemmelse til kapitel 90 i afsnit XVIII i den fælles toldtarif, således som bestemmelsen er affattet i Rådets forordning nr. 1/71 af 17. december 1970.

Lecourt Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Afsagt i offenligt retsmøde i Luxembourg den 19. november 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 30. OKTOBER 1975 [1]

Høje Ret.

I den præjudicielle sag, som jeg skal tage stilling til i dag, drejer det sig om, hvorvidt Rådets forordning nr. 1/71 af 17. december 1970 (ABl. L 1 af 1. 1. 1971), der trådte i kraft den 1. januar 1971, er gyldig. Ved denne forordning indsattes en supplerende bestemmelse i importtoldtariffens kapitel 90, hvorefter »... også apparater til automatisk reproduktion af dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet, forsynet med et optisk billedoptagelsessystem, (tariferes under position 90.07 A)».

Da de nederlandske jernbaners toldkontor, sagsøgeren i hovedsagen (herefter kaldet *sagsøgeren*), den 28. april til fri omsætning lod toldbehandle et importeret apparat, der anvendes til automatisk reproduktion af dokumenter ved hjælp af statisk elektricitet og er forsynet med et optisk optagelsessystem, pålagdes der told i henhold til denne bestemmelse. Satsen blev herefter på 14 %.

Det nævnte toldkontor har bestridt rigtigheden af denne toldbehandling. Efter dets opfattelse skulle apparatet have

1 – Oversat fra tysk.